

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ηθικά, εκδοθέντα υπό της Διαπλάσεως των Παιδών.

- Ο Άγγελος της Αγάπης (60 εικόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8. Τό Βιβλίον της Συμπεριφοράς, φρ. 0,60. Τό Θύμα του Φθόνου, (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Δυσκόλια μικρών μυστικών, Έκαστον τετράδιον φρ. 0,15. Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,— Η Μαρουσία, (21 εικόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Η Μούσα των Παιδών (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50. Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Παιδικά Διάλογοι (Κουρίδιον) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20. Παιδικόν Θέατρον (Σενοπούλου) φρ. 2. Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδες) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 όμοι, φρ. 2,50. Πράξ δ Νικίου (24 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Ο Πυροσκόπος (24 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Υπερ Πατρίδος (35 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Ο Φώτης. Ήμιστρον Διήγημα υπό Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκαί: έξ Αθηνών και Περαίας μέχρι της 4 Ιανουαρίου' εκ των Έπαρχιών μέχρι της 11 Ιανουαρίου' εκ του Έξωτερικού μέχρι της 29 Ιανουαρίου.

Ο χάρις των λύσεων, επί του έπολου διον να γράψωι τας λύσεις των αι διαγωνιζόμενοι πωλείται εν τώ Γραφείω μας εις φανήλων, ών έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1,1

21. Δεξιόγραφος

Ηθέλησεν ένας θεός και των βωσικών προστάτης, Μαζί με μία πρωτεύουσα χώρας ενδοξοτάτης Να γίνουσι άχώριστοι οι δύο τους χ' ένα γράμμα' Και τώρα να τό θέμμα:

Ηχοί, φωνές άκούονται σάλπιγγων και κυμάτων [βάλων Γιατ' είνε άρχαία έορτή εκ των πολύ μεγάλων.

Εστάλη υπό του Σημαιογράφου Έλληνοσ

22-24. Συλλαβογράφος και Αναγραμματισμός

- α). Φθόγγος μουσικής και γράμμα. Έκαμαν εύθους τό θέμμα, Ζώο όρατο του σπιτιού. β). Η δεύτερα συλλαβή του Μ' άλλο γράμμα του αλφαβήτου, Κάνουν γλυκίσμα καλό. γ). Ένα σίγμα αν προσέσω Και τό αναγραμματίσω, Με αυτό θα σχηματίσω, Στόλισμα κάθε σπιτιού, Μάλιστα του σαλονιού.

Εστάλη υπό της Φλογέας του Βασιλέα

25. Μεταγραμματισμός Είς την τσίπη πάντα μ' έχει. Και πολύ σου χρησιμεύω Καλοκαίρι και χειμώνα. Αν μάλλ' αχης τό κεφάλι, Νύχτα-μέρα θα με βλέπης Έμπροστά είς την εικόνα.

Εστάλη υπό της Ασροντοπούλασ

26. Δημώδες Δίνιγμα Τό λάκκο λάκκο πήγαίνα, Εύρισκα μία πέδιλα, Τά φτερά της έτραγα, Τό κορμί της πέταγα.

Εστάλη υπό του Μανεδόνος

27. Γωνία + * * * * * = Στρατηγός Μ. Άλεξ. + * * * * * = Νήσος του Ιονίου. * * * * * = Άρχαίος ποιητής. * * * * * = Άρχ. πόλις τ. Άσίας * * * * * = Χώρα της Έλλάδος. * * * * * = Πόλις της Έλλάδος. + * * * * * = Νήσος της Ιταλίας. Οί σταυροί διάσημος γλύπτης.

Εστάλη από την Όνειρομένη Πατρίδα

28. Αριθμητικόν Παίγνιον Έξεταζόμενος είς την αριθμητικήν ό μικρός Τάκης, άπαγγέλλει κατά σειράν τούς έξής αριθμούς: 5, 6, 30, 2, 6, 12, 3, 15, 1, 6, 6, 1, 7, 750. Τι τού είχαν δώσει να κάμη;

Εστάλη υπό της Όνειροπόλου Ψυχής

29. Ακροστιχίς Τά δεύτερα γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν κατά σειράν άρχαίον Ρήτορα: 1, Άρτομα, 2, Στοιχείον, 3, Γυνή της Παλαιάς Διαθήκης, 4, Άγαπητόν πρόσωπον, 5, Υίός του Πριάμου, 6, Ούράνιον σώμα.

Εστάλη υπό του Ούενιός

30. Φωνηεντόλιπον ν - τ - δ - κ - σ τ - μ τ ν

Εστάλη υπό του Μικρομίγα

31. Γρίφος οί οί οί μ' οί οί οί βολήν *Εστάλη υπό της Γλυκείας Έλαιίδος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Δουήσεων του φύλλου 47 495. Δανία (Δάν, ία.)—496. Κόραξ-θώραξ. 497. ΜΥΣ 498-502. Τη πρόσθήκη του Ε: έένος, Νάξος, έ-ραξ, κίμαξ, άναξ.—503, ΡΟΔΗ ΙΤΑΛΙΑ (άρκισσος; σι-ΣΗΜ Τος, ΜαρΑθών, άδαΛ-φός, Άξίς, ΙσπΑγία).—504. (') άπερ(σκηπτος νέος μετανοεί γέρον.— 505. Η σημαία είνε έμβλημα Ιερόν (εις τ μ ε ι ν - ε εν βλη - μα Ιερωγ.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οί έχοντες έλλιπή τον τόμον του 1910 ένεκεν άπωλείας ή καταστροφής φύλλων, και έπιθυμούντες να τον συμπληρώσουν, παρακαλούνται να ζητήσουν τα φύλλάδια τὰ όποία τοίς λείπουν, άποστέλλοντες μαζί και τό αντίτιμον (τέδες 20 λεπτά τό φύλλον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Διότι δλονέν καταργίζομεν τούς τόμους του 1910 και πιθανόν άργότερα να μη περισσεύουν χωριστά φύλλάδια προς πόληην.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥ ΦΥΛΛΟΥ [Ίδε την λύσιν εις την σελίδα 17]

ΑΘΗΝΩΝ Γκόγ. Σ. Σπανδάλης, Χρ. Ματρακίδης, *Ηλ. Σπ. Κανίλλης, Εδωγ. Έμ. Ρουσσουλος, Εδωγ. Άντ. Νομικός, Όρίων Ο. Θωμάπουλος, Μιχ. Άντ. Παπαγεωργίου, Έδωγ. Βλαχόπουλος, Ένθα Δαμηλάκη, *Αχιλ. Β. Σπυράκης, Νικ. Σ. Αποστολάκης, Καίτη Στάη, ΠΕΙΡΑΙΩΣ *Αθ. Η. Μέρμηγκας, Β. Μ. Κούης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΙΤΙΟΥ Δ. Κυριακόπουλος. ΑΝΑΡΟΥ Άων Μ Δετοδός. ΑΡΓΑΔΑΣΤΗΣ Δ Ε Καρκιάς. ΒΟΛΟΥ Δημ. Αγγερόπουλος, Ίωάν. Φίλιππος. ΓΥΘΕΙΟΥ Δημήτριος Άν. Φαγγιάς, Ένδοξος Μάνη. ΚΕΡΚΥΡΑΣ Φιφή Γ. Σάκου, Άγγελική Στάη, Άναστ. Σ. Τηλιγάδος, Μενελάτης. Μάριος Σ. Νάξος. ΔΑΥΡΙΟΥ *Άντ. Αβάντος. ΔΕΛΕΟΥΡΙΟΥ Μηνάς Α. Μαρτίνας, Άσπασία Άν. Πολυκαρόδου. ΠΑΤΡΩΝ Στυλ. Ι. Παπαφωιδής. ΣΠΑΡΤΗΣ Ίωάν. Γ. Κόντης, Κωνστ. Ι. Ρασογιάννης, *Αθ. Γ. Βαλαδάκης. ΣΥΡΟΥ Έδωγ. Η. Γιαννουκάκης. ΧΑΛΚΙΔΟΣ Γ. Τ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Γ. Μοδάντος. ΖΙΦΤΑΣ *Αδελφή Τρίπου. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Θ. Χρ. Χρηστίδης, (52) Παναγ. Ι. Σακελλάριος, (52) Μερσίνη Μίση, (51) ΝΟΒΟΕΩΣΣΙΣΚ' Σοφία Κωνσταντινίδου, (51) ΠΟΡΤ-ΣΑΓ' Δ' Σοφία του Διοφόλου (52) Καλλιόπη Β. Παρζάνα, (52) Ίουλίττα Γ. Νίση, (52) Έδωγ. Γ. Διμαντάκης, (52) Ποθητή Γ. Μανραντόνη, (52) Καλλιόπη Γ. Καθρέπτον, (52) Καίτη Ν. Δημητριάδου, (52) Μαρία Κυριακίδου, (52) Άννα Μ. Κανθά, (52) Καίτη Κυριακού, (52) Ελίση Σκοπελίτου, (52) Άθανασία Αδάρα, (52) ΡΕΘΥΜΝΟΥ Μερμήτ Ι. Σαϊτάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εδόντων όσθην την λύσιν τὰ όνόματα τειθήσαν εις την Κληρονομία έπιληφθήσαν δι' οι έξής: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Σ. ΤΡΑΓΙΓΑΛΗΣ εν Κερκίρα και ΜΙΧ. ΑΘ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ οδός Νοσσοί 1, εν Αθήναις, και ό μιν πρώτος ενεγράφη δι' έξ μήνας, ό δε δεύτερος διά τρεις. Πλεονάζουν λεπτά 30 διά τον προσεχέ Διαγωνισμόν.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 13 (οί έξής: 4, 5, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,40. Τόμοι 6 (οί έξής: 1, 8, 9, 12, 14, 24, προς φρ. 2,50 έκαστος. (Οί Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος έξηνητήθησαν.) ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1909 Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τιμάται: Άδεται φρ. 3 ταχυδρομικώς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικώς 6,50. Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται: Άδεται φρ. 7 Χρυσόδετος φρ. 10. Τόμοι 5: των έτών 1906, έως 1910, ών έκαστος τιμάται: Άδεται φρ. 8 Χρυσόδετος φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ός τό κατ'έξοχην παιδικών περιόδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμδν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεος ός άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Έσωτερικού: Έτησια... φρ. 8,— Έξάμηνος... 4,50 Τρίμηνος... 2,50 Έξωτερικού: Έτησια... φρ. 10,— Έξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 3,— Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20. Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15 Φόλλα προηγούμενων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λελ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Οδός Εθνομίδου άρ. 38, παρά τό Βαρθάκειον Έτος 33ον.— Άριθ. 4

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—Τόμος 18ος

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 24.)

Έπικλήρονον μαζί εις τας Αθήνας. Δέν είχαν φάση άκόμη εις την πόλιν, όταν είδαν βαδίζοντας πρό αυτών ένα νέον και μίαν νέαν. Η νέα έφαινετο ίκτεύουσα τον σύντροφόν της αλλά αυτός την άπόθει ήρέμα. Έξάφνα έκείνη έτραπή εις φυγήν θρηνούσα. Ο Παύλος είχεν άναγνωρίση την νεάνίδα, ή όποία, τό μεσημέρι της ίδιας ήμέρας, έθώπευε δύο περισσότερας επί του διαζώματος της στέρνας. Ο νέος άκίνητος, παρακολουθών διά των όρθαλμών την λευκήν έσθήτα και την ξανθήν κόμην, του άπεμακρύνοντο πρός την έξοχην.

— Πάλιν έμάλωσας με την μνηστήν σου, δυστυχή μου Φαίδον; ήρώτησεν ό Χαρμίδης. Δέν πειράζει' αύριον θα χαρίσης εις την μικράν Ψυχήν έν άργυρέον κύπελλον ή καλλιτέρα μίαν χρυσήν μέλισσαν, διά τὰ μαλλιά της, και τὰ δάκρυά της θα στεγνώσουν. — Όχι; άπεκρίθη ό Φαίδων. Η άγάπη μας έχασε τό θέληγητρόν της. Έστέκετο στηρίζων τὰ νώτα επί του κορμού μιας έλαιας, περιήλυτος, κατηφής. Και κλίνας την κεφαλήν έψιθύρισεν: — Βαρέθηκα πλέον τον κόσμον και τας τέρψεις του. Ο Παύλος τότε τον έπιασεν από τό χέρι και του είπεν άπλωσ:

— Υιέ μου! Ο Φαίδων έκπληκτος έκύταξε τον άλλον κοτον έκείνον Έβραϊον με τό ισχνόν πρόσωπον, του όποιού όμως ή φωνή ήτο τόσον έπιβλητική και συγκλονώως τόσον πρωςφρά.

— Δέν με γνωρίζεις καθόλου, άπεκρίθη, συ του όποιου ό Θεός καταδικάζει τας τέρψεις. Είμαι ό άρχηγός της προεληλής νεολαίας των Αθηνών. Ο Φαίδων δέν είνε άξιος να έπικληθή υιός σου. — Ο Θεός μου έπισκέψη τον άνθρώπουσ υπό μορφήν θνητού, υπέλαβεν ό

Απόστολος, διά να εξαγνίση τον κόσμον με την εύσπλαχνίαν του. Όλονέν κρούει την ύβραν της ψυχής σου. Άφίσε τον να εισέλθη και να σε παρηγορήση, υιέ μου! Και ό Φαίδων ήνώθη με τον μικρόν όμιλον, εύπειθής ως παιδίον.

Έξώθεν του Κεραμεικού, κραυγαί πόνοσ άντήχουν, προερχόμενοι από τό έργοστάσιον ενός άγγειοπλάστου. Νεαρός δούλος, ήμίγυμνος, με τό στήθος πλιρωμένον από την μάστιγα του κυρίου του, έξώρμησεν από την οίκίαν και έπεσεν εις τούς πόδας του Χαρμίδου. Είχε σπάση από άπροσεξίαν ένα άμφορέα και ό άγγειοπλάστησ τον είχε τιμωρήσει σκληρότατα. Άμέσως έξήλθε και αυτός, διώκων τον άθλιον κατά πόδα και κρατών δερματίνον ιμάντα αίμοσταγή. Άλλ' ό Χαρμίδης τον ανεχαίτισε διά νεύματος. — Άφίστε με να πεθάνω, έθρηναλογούσεν ό σκλάβος, γιατί ή μοίρά μου είνε πολύ βαρειά και βαρέθηκα πιά τή ζωή. — Σε παίρνω και σε σώζω, είπεν ό Παύλος. Σε παραίδω εις τον Θεόν, ό όποιος θεραπεύει όλους τούς πόνους, εις τον ύράνιον Πατέρα, έν όνόματι του φέρω εις τούς πονούντας την έλπίδα και την έλευθερίαν. — Αύτός ό άνθρωπος είνε κτηνία μου, είπεν ό άγγειοπλάστησ. Είνε ό Φορμίων, ό δούλός μου. Η θα τον αγοράσετε, ή τον κρατώ. Ο Φαίδων άπέσπασεν από τον λαϊμόν του περιδέριον έν πολυτίμημον λίθου και τό έρριπεν εις τον άγγειοπλάστην. Ο ήλιος έδυσεν όπισθεν των βουνών της Σαλαμίνος. Πρός

«Έλθέ! Όλ σου δείξω τον δρόμον προς την άλήθειαν και την ζωήν...» (Σελ. 25, στ. γ')

περίξ χαρμωσύνων πυρών, ἔφαλλον αἰ νεανίδες. Ἐστρωσαν εἰς τὸ δῶμα τὴν τράπεζαν τοῦ δείπνου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἀπετέθη λυχνία πηλίτη. Ὁ Παῦλος ἠλόγησεν ἐπισημως τὸν ἄρτον καὶ τὸν ἔκοψεν. Ἡ μικρὰ μεμονωμένη λυχνία ἐφώτιζε μὲ ἀμυδρὸν φῶς, εἰς τὴν κορυφὴν τῶν βράχων, μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, τὰ σκεπτικὰ ἐκεῖνα πρόσωπα, σκυμμένα οἰνοῖ ἐπὶ τοῦ λίχνου ἐνὸς ἀρτιγεννήτου Χριστιανισμοῦ.

Τὸ μεσονύκτιον ὁ Παῦλος ἤγειρεν, ἐξώσθη, ἔλαβε τὴν ἑδοιπόρικὴν του ράβδον καὶ κατήλθεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας. Ἐκεῖ μὲ μεγάλην ἀγάπην ἠσπάρθη τοῦς ἀδελφοῦς του.

— Δὲν θὰ ἰδῆτε πλέον τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὴν γῆιν αὐτὴν ζωὴν, τοῖς εἶπε. Μετὰ τὴν Κόρινθον, ὁ Θεὸς μὲ καλεῖ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ἀσίαν. Μὲ περιμένει, διὰ νὰ μὲ δοκιμάσῃ, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Εἰς τὴν Ρώμην, ὁ Καίσαρ εἶνε ἕτοιμος νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ἀποστολικοῦ μου ζήλου... Ἀλλὰ προπορευόμενος, θὰ σὰς ἀναμῶν εἰς τὰ προτύλαια τῆς Ἰερουσαλήμ.

Ἡτοιμάζετο νὰ κινήσῃ, ὅταν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ σκότους ἀντήχησε λυγμός. Ἡ Ψυχὴ, ἡ νεαρὰ μνηστὴ τοῦ Φαίδωνος, μὲ πένθιμον περιβολὴν, ἐγονυπέτησε περιαλγῆς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἀποστόλου.

Ὁὗτος ἔκαμε κίνημα ἀνησυχίας, διότι εἶδε πλησίον του τὸν Φαίδωνα ταρασσόμενον. Ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς τὰ θαύματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως τὰ γινόμενα εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, τὴν πόλιν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ εἰς τὴν Κύπρον, τὴν ἱερὰν γῆσον τῆς Ἀφροδίτης, ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς νεανίδος καὶ τὴν ἀνήγειρε:

— Ψυχὴ, εἶπεν, ὁ Κύριος σ' εὐσπλαγνίσθη. Κατενόησε τὴν θλίψιν σου. Ἴδου ἡ νέα σου οἰκογένεια, ὑπεύθυνος ἀπεγαντι τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς σου. Ἄλλως τε, τέκνον μου, αἱ ἡμέραι τῆς δοκιμασίας διὰ τοὺς φίλους μας, διὰ τοὺς φίλους τοῦ Φαίδωνος, εἶνε ἐγγύς. Ὁ Διωγμὸς θὰ συνταράξῃ τὴν πόλιν αὐτὴν, ἡ ὁποία κοιμάται τώρα μακαριῶς. Εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εἶνε τότε ὄρανα πρὸς περισυλλογὴν, ψυχαι δυστυχεῖς πρὸς παρηγορίαν. Σὺ, Ψυχὴ, θὰ εἶσαι ὁ παρήγορος ἄγγελος τῆς νέας Ἐκκλησίας. Ἐν τῷ μεταξύ μῆνε ἐδῶ, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ τυφλοῦ, ὁ ὁποῖος μ' ἐφιλοξένησε. Θὰ τὸν ποδηγήσῃς εἰς τὸν δρόμον ὅπως ἡ Ἀντιόχη τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷς, ἐποδηγήσει τὸν πατέρα τῆς Οἰδιπόδα.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐμμεῖτο τὴν ἡρώϊδα,

μου ζήλου... Ἀλλὰ προπορευόμενος, θὰ σὰς ἀναμῶν εἰς τὰ προτύλαια τῆς Ἰερουσαλήμ.

— Ψυχὴ, εἶπεν, ὁ Κύριος σ' εὐσπλαγνίσθη. Κατενόησε τὴν θλίψιν σου. Ἴδου ἡ νέα σου οἰκογένεια, ὑπεύθυνος ἀπεγαντι τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς σου. Ἄλλως τε, τέκνον μου, αἱ ἡμέραι τῆς δοκιμασίας διὰ τοὺς φίλους μας, διὰ τοὺς φίλους τοῦ Φαίδωνος, εἶνε ἐγγύς. Ὁ Διωγμὸς θὰ συνταράξῃ τὴν πόλιν αὐτὴν, ἡ ὁποία κοιμάται τώρα μακαριῶς. Εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εἶνε τότε ὄρανα πρὸς περισυλλογὴν, ψυχαι δυστυχεῖς πρὸς παρηγορίαν. Σὺ, Ψυχὴ, θὰ εἶσαι ὁ παρήγορος ἄγγελος τῆς νέας Ἐκκλησίας. Ἐν τῷ μεταξύ μῆνε ἐδῶ, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ τυφλοῦ, ὁ ὁποῖος μ' ἐφιλοξένησε. Θὰ τὸν ποδηγήσῃς εἰς τὸν δρόμον ὅπως ἡ Ἀντιόχη τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷς, ἐποδηγήσει τὸν πατέρα τῆς Οἰδιπόδα.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐμμεῖτο τὴν ἡρώϊδα,

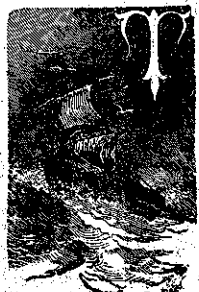
τῆς ὁποίας εἶχε μάθῃ τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου, ἔκαμε τὴν νεανίδα νὰ ὑπομειδιάσῃ. Καὶ ἤδη εἶχε παύσῃ νὰ κλαίῃ.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Παύλου εἰς τὴν ἐνδοξὸν ἐκείνην πόλιν εἶχε λήξῃ. Εἰσηλθὼν εἰς τὴν κατωφερῆ χαράδραν, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοῦ Σωκράτους ὠδήγει εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Φαλήρου. Ἡ σιὰ του ἐγάθη μετ' ὀλίγον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀδελφῶν του· ἀλλ' ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἤκυσον τὸν κρότον τῆς ράβδου του ἐπὶ τῶν γαλιτικῶν τῆς ἀτραπῶ.

(Emile Gebhart) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ἩΝ Δευτέραν τὸ ἀπόγευμα, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὤδειου μας, ἐδόθη μία συναυλία. Ἡ ἡμέρα ἦτο βροχερά, καὶ ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποῦ ἔπρεπε νὰ ξεκινήσῃ ὁ κόσμος διὰ τὸ Ὤδειον, ἡ καταρῆς ἐμείνετο μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν.

Ἄν ἦτο μία κοινὴ συναυλία, δύσκολα θ' ἀπεφάσιζε κανεὶς νὰ ὑπάγῃ. Ἀλλ' αὐτὴ ἦτο συναυλία ὅλως ἐξαιρετικὴ. Εἶχεν ἀναγγελοθῆ ὅτι νέος Ἕλληνας μουσικὸς, σφημιζόμενος ἤδη ἀρκετὰ, ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ ἀποκλειστικῶς ἰδικὰς του συνθέσεις, μὲ ὄλην τὴν δυνατὴν τελειότητα τῆς ἐκτελέσεως, μὲ μεγάλην ὀργήστρον ἀπὸ ἐξήντα ὄργανα, μὲ τὸν γυναικεῖον χορὸν τοῦ Ὤδειου, μὲ τὴν κ. Φωκᾶ ὡς μονωδόν. Κ' ἐψιφθῆτο ἀκόμη, ὅτι αἱ συνθέσεις αὐταὶ ἦσαν θαύματα τέχνης καὶ ἐμπνεύσεως, καὶ ὅτι θ' ἀπεκάλυπτον μίαν ἰσχυρὰν ἰδιοφυίαν, ἕνα ἐξοχὸν Ἕλληνα συνθέτην, ἐκχύνοντα εἰς ἤχους ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς βαθύτατα ἑλληνικῆς του ψυχῆς. Κάτι νέον, πρωτότυπον, ἀσύνηθες, καὶ ἀκόμη πολυπόθητον, ὄνειρευτόν. Διὰ τοῦτο ὁ κόσμος ἀψήφησε προσηύχων τὴν βροχὴν καὶ ἐπρέξε νὰκούσῃ τὸ θαῦμα. Διὰ τοῦτο μάλιστα ἀναιξεν ἡ αἴθουσα τοῦ Ὤδειου, ἐγέμισεν ἀπὸ ἀνυπομόνους ἀκροατάς. Συνεκεντρώθη δὲ ἐκεῖ ἀσφυκτικῶς τὸ ἄθος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ὅλος ὁ πνευματικὸς κόσμος, οἱ λόγιοι, οἱ ποιηταί, οἱ μουσικαί, οἱ καλλιτέχνη, οἱ φιλόμουσοι.

Ὁ μουσικὸς ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὑψηλὸν του βῆθρον καὶ τὴν μπαγκέταν του. Καὶ ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ τὴν μεγάλην ἐκείνην «Ρωμαϊκὴν Σούιταν». Ἐκπληξίς! τί θαυμασμός! καὶ τί ἐνθουσιασμός εἰς τὸ τέλος κάθε μέρους! Χειροκροτήματα ἀτελείωτα, ἐπευφημίαι

καὶ... μᾶτια δακρυσμένα ἀπὸ χαρὰν, ἀπὸ συγκίνησιν, ἀπὸ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν. Ὅλοι ἔλεγαν: «Νὰ ὁ Ἕλληνας μουσικὸς ποῦ ὄνειρευόμεθα. Ἐγεννήθη! Αὐτὸς εἶνε!» Ἡ μουσικὴ ἐκείνη εἰσέρχεται βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴν. Ὅλοι αἱ μελωδία, ὅλα τὰ μοτίβια ἦσαν γνησίως ἑλληνικά. Ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι ἀκούει τὴν φλογεράν τοῦ βοσκῆ, τὸν ζουρνᾶν τοῦ χοροῦ εἰς τὸ χωριάτικον πανηγύρι, τὸ μοιρολόγι τῆς γριᾶς Μανιάτισσας, τὸ τραγούδι τῆς κόρης ποῦ ὑφαίνει εἰς τὸν ἀργαλεῖόν της, τὸ ναυούρισμα τῆς μάννας ποῦ ἀποκοιμίζει τὸ μικρὸ ρωμηόπουλο... Καὶ ὅλα αὐτὰ τελειοποιημένα, θαυμασιῶς ἀρμονισμένα μὲ τὴν μεγάλην δεξιότητα ἐνὸς μουσικοῦ τόσο ἐμπνευσμένου ὅσον καὶ σοφοῦ, γνωρίζοντος ὅλα τὰ μυστήρια τῆς τέχνης του. Μία μουσικὴ ὅπως θὰ τὴν ἔγραφαν οἱ μεγάλοι συνθέται τῆς Εὐρώπης... ἂν ἦσαν ρωμηοί.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Περὶ ἡλίου τῶν προηγουμένων:— Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ μικρὸς Θεμιστοκλῆς Κορμᾶς μένει ἄνευ πόρου ζωῆς. Ἡ φίλη του Λευκοθέα, μαθητευομένη χορευτρία, παρακαλεῖ τὸν διδασκάλον τῆς Δεπρῶ νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς μαθητὴν καὶ ὡς ὑπηρέτην. Ὁ χοροδιδασκάλος τῆς ὑπόσχεται διὰ κατὰ τὴν γῆν καὶ ἀμείωτος ἡ Λευκοθέα εἰσγεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροδιδασκαλείου τὸν μικρὸν Κορμᾶν, ὁ ὁποῖος ἐπερωμᾷ ἀπέξω, καὶ τὸν παρονομαζέει εἰς τὸν κ. Δεπρῶ.

— Μικρέ, τῷ εἶπε, κατὰ σύστασιν τῆς φίλης σου Λευκοθέας, δέχομαι νὰ σὲ προσλάβω ὡς μαθητὴν.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μὲ διαχυσὶν εὐλικρινῆ.

Πραγματικῶς, ἦτο πολὺ εὐτυχὴς νὰ βλέπῃ ἐκεῖ, νὰ πλησιάζῃ, νὰ συναναστρέφεται καθημερινῶς τὴν μικρὰν τοῦ φίλην. Ἀλλ' ἔσφρα τοῦ ἦλθε μία σκέψις, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμησεν ἀποφράσῃ. Μαθητῆς, πολὺ καλά ἀλλὰ τί θὰ ἐκέρδιζε μὲ τοῦτο; κατὰ τί θὰ μετεβάλλετο ἡ θέσις του; Διότι ἔσα εἶχε διηγηθῆ ἡ Λευκοθέα εἰς τὸν κ. Δεπρῶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς οἰκογενείας Κορμᾶ, ἡ ἡσασιν δυστυχῶς ἡ μόνη ἀλήθεια. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς, δηλαδὴ ἀπὸ ἐνὸς ἔτους, αἱ ἐργασίαι τοῦ ραφείου ἐπήγγιναν πολὺ ἄσχημα. Μετὰ τὴν ἀναγεννηθεῖσαν πολυτέλειαν, οἱ ἄνθρωποι ἐστράφησαν πρὸς τὰ νέα μεγάλα τῶν βουλεδάρτων, ἡ δὲ χῆρα τοῦ Ποθητοῦ Κορμᾶ ἠναγκάσθη τελευταίως νὰ κλείσῃ τὸ ἰδικὸν τῆς ἐλλείψῃ πελατῶν.

Ἐξήγησε βοήθημα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλ' ὁ Μπαρράς, ὁ περιφημὸς «Δευθυντῆς», εἶχε λησμονήσῃ, φαίνεται, τοὺς παλαιούς δημοκρατικούς καὶ ἡ ἀναφορά τῆς χῆρας ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησιν. Στερημένη ἀπὸ κάθε πόρον καὶ ἀπὸ κάθε βοήθειαν, ἡ μητέρα τοῦ Θεμιστοκλῆ κατήντησε, διὰ νὰ τρώγῃ αὐτὴ καὶ τὸ παιδί τῆς ὀλίγον ψωμί, νὰ μισθώνεται ὡς «βοηθός», μὲ ἄλλους λόγους ὡς ὑπηρέτρια, εἰς τοὺς μικροὺς ἀστῶς τῆς συνοικίας.

Ὁ μικρὸς μας φίλος, ὁ ὁποῖος ἦτο παιδί μὲ λαμπρὰ αἰσθήματα, ἐλυπεῖτο

πολὺ διὰ τὴν κατάπτωσιν τῆς δυστυχισμένης τοῦ μητέρας καὶ ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο παρὰ νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ τὴν βοηθῇ. Διὰ τοῦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ χοροδιδασκάλου, δεχομένου νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς μαθητὴν, ἂν καὶ τὸν ἐχαροποίησε κατ' ἀρχάς, δὲν τῷ ἐφάνη κατόπιν καὶ πολὺ ἱκανοποιητικῆ.

Καὶ ἠρώτησε δειλιῶς: — Δὲ θὰ μπορούσα, κύριε Δεπρῶ, νὰ παίρνω μαθήματα ἀπὸ σὰς ἀλλὰ καὶ νὰ σὰς ὑπηρετῶ γιὰ νὰ κερδίζω κάτι τι; Νὰ σὰς κάρνω τὰ θελήματά, τὴν κούζινα, ὅτι θέλετε τέλος πάντων, ἀλλὰ νὰναχουφισθῇ λιγάκι ἡ δυστυχισμένη μου μητέρα...

Ἡ πρότασις αὐτὴ, τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς διετύπωσε μὲ δακρυσμένα μᾶτια, πρέπει νὰ ἦτο πολὺ δύσκολος, διότι ὁ χορευτῆς, πρὶν ἀπαντήσῃ, ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ πέντε τοῦλάχιστον γύρους ἰλιγγιώδεις...

Ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν νὰ συνειθίξῃ τὰ παράδοξα καμώματα τοῦ χοροδιδασκάλου, ἐστέκετο μὲ ὑπομονὴν ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ στροβίλος, ἐνῶ ἡ Λευκοθέα τὸν ἐσκουνοῦσε μὲ τὸν ἀγκῶνα ὡς νὰ τῷ ἔλεγε: "Ἄφισε καὶ θὰ ἰδῆς! ὁ καλὸς μας δάσκαλος κατὰ κάμῃ!

Πραγματικῶς, ὅταν ὁ κύριος Δεπρῶ ἐπὶ τέλους ἐστάθη, εἶχεν εὖρη μίαν λύσιν θαυμασίαν.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ πάρω στὸ σπῆτι μου, εἶπε, διότι δὲν θὰ ἔχω νὰ σὲ πληρώσω· ξέσω ὅμως ὅτι ζητεῖ ὑπὲρ ῥέτην μία γνωστὴ μου κυρία, μία πολὺ ὠραία κυρία, ποῦ κατοικεῖ εἰς τὴν ἐδὲν Σαντραίν. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα γράμμα διὰ τὸν κ. Γκιωτιέ, τὸν οἰκονόμον τῆς, καὶ εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι θὰ σὲ κρατήσουν, ἂν ἡ θέσις εἶνε ἀκόμη κενή.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε! εἶπαν μαζὶ ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ἡ Λευκοθέα.

— Ἐννοεῖται ὅτι θὰ συνεννοηθῶ μὲ τὴν πολιτίδα Μπαρρᾶν—εἶσι λέγεται αὐτὴ ἡ κυρία—καὶ θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ σοῦ ἀρίθῃ μερικὰς ὥρας διὰ νὰ ἐργασαι εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ εἰμπορῆς νὰ κερδίζῃς τὸ ψωμί σου καὶ συγχρόνως νὰ μανθά-

«Δὲν μοῦ λές, μικρέ, ἐπιμένεις ἀκόμη...» (Σελ. 32, στ. α')

«Εἰσηλθεν εἰς τὴν κατωφερῆ χαράδραν...» (Σελ. 30, στ. γ')

νης μίαν τέχνην, εις την οποίαν ἀργότερα ἴσως θὰ διαπρέψῃς. Λοιπὸν, σὺ ἀρέσει αὐτό;

— Πολύ! ἀπεκρίθη ὁ Θεμιστοκλῆς καταγοητευμένος.

Ὅσον διὰ τὴν Λευκοθέαν, αὐτὴ, ἀπὸ τῆς μεγάλης χαρᾶς τῆς, ἤθελε πάλιν νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ κ. Δεπρεῶ. Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς χοροδιδάσκαλος, μαντεύσας τὸ κίνημα καὶ φοβηθεὶς διὰ τὴν χωρίστραν του, ἐσπεύσε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, χορεύων μέχρι τοῦ γραφείου του, ὅπου ἠκαιμάσθη νὰ γράψῃ τὸ συστατικὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν μικρὸν Κορράν.

Μὴ νομίσατε ὅμως, ὅτι ὁ κ. Δεπρεῶ ἐκάθησεν. Αὐτὸς δὲν ἐκάθητο οὔτε ὅταν ἔγραφεν. Ἐπαύσασεν ἀπλῶς εἰς τὴν ἀκρὰν ἑνὸς σκαρηνίου, ὡς πτήγνεν ἐπὶ κλάδου, καὶ μεταχειριζόμενος τὸ γόνατόν του ἠνάϊ τραπέζης, ἐγράψασε γράμματα ἀναγνώσιμα καὶ αἰνιγματώδη. Ἡ ἐργασία ἄλλως τε διεκόπτετο εἰς κάθε γραμμὴν ὑπὸ χορευτικῶν βημάτων, ἀπαραιτήτων, ὡς γνωρίζομεν, διὰ τὴν σκέψιν τοῦ παραδόξου ἀνθρώπου.

Ἐξαφνα διέκοψε τὸ γράψιμόν του καὶ ἐστάθη μετὰ τὴν γραφίδα μετέωρον καὶ τὸ πόδι ἐπίσης.

— Δὲν μὲν λές, μικρέ, ἠρώτησεν, ἐπιμένεις ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ ξένον καὶ ἀπαναστατικὸν ὄνομά σου;

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Κερμαῆς ὀνομάζομαι Λουδοβίκος, ὁ μπαμπᾶς ὅμως...

— Δόξα σοι ὁ Θεός! διέκοψεν ὁ Δεπρεῶς Λουδοβίκος! νὰ ἓνα ὄνομα χριστιανικόν! Θεμιστοκλῆς μποροῦσε νὰ ὀνομάζεται κανεὶς τὴν ἑποχὴν τοῦ Μαρτύρου καὶ τοῦ Ρεβεσπιέρου; σήμερον ὅμως εἶνε ὄλιγος διόλου περιττὸν!

Καὶ ἀναλαμβάνων τὴν γραφίδα, ἀνήγγειλε:

— Σὲ συνιστῶ εἰς τὴν νεάν σου κυρίαν μετὰ τὸ ὄνομα Λουδοβίκος.

Ὅτως ὁ Θεμιστοκλῆς, μεταβαπτισθεὶς καὶ πάλιν Λουδοβίκος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ χοροδιδασκαλεῖον τοῦ κ. Δεπρεῶ ἐφωδιασμένος μετὰ ἄριστον συστατικὸν γράμμα διὰ τὴν πολιτίδα Μπωαρναί, κατοικοῦσαν εἰς τὸν ὄδον Σαντραίν, ἀριθ. 9. Ἡ Λευκοθέα, ἡ ὁποία τὸν ἠκολούθησεν, ἐχοροπηδούσε παρὰ τὸ πλευρόν του ἀπὸ χαρᾶν.

— Ἄ, πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη! ἔλεγεν ἑσώθηκας! τώρα εἶσαι πλούσιος!

— Πλούσιος, ὄχι δὲ ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος ἑλπίων ὅμως ὅτι τούλαχιστον δὲν θὰ ἐπιθαρῶνῶ εἰς τὸ ἐξῆς τὴν μητέρα μου.

Ἡ Λευκοθέα, κατὰ τοῦ διδασκάλου τῆς, ἐβάλλισεν ὀλίγον εἰς τὴν μέσῃν τοῦ δρόμου πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν διαβατῶν, καὶ ἔπειτα, καταγεφυρωμένη πρὸς τὴν μητέρα, ἀνέκραξε:

— Λουδοβίκε, μετὰ δύο χρόνια σὺ ὑπόσχουμαι, ὅτι θὰ μποῦμε καὶ οἱ δύο μᾶς εἰς τὴν Ὀπερα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΔΟΣ ΜΠΩΑΡΝΑΙ

Εὐτυχῆς καὶ εὐελπίς ὁ Λουδοβίκος,

«Μάλιστα, κυρία πολιτίς! ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος». (Σελ. 33, στ. γ')

— διότι, συμφώνως μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κ. Δεπρεῶ, οὕτω θὰ ὀνομάζομεν καὶ ὑμεῖς εἰς τὸ ἐξῆς τὸν μικρὸν μᾶς φίλον, — ἔπρεξε πρῶτα ν' ἀναγγείλῃ τὸ εὐχάριστον εἰς τὴν μητέρα του καὶ κατόπιν ἐπήγγειεν εἰς τὴν ὄδον Σαντραίν, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν οἰκονόμον Γκωτιῆ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ χοροδιδασκάλου.

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη τῆς πρωΐας, ὅταν ἔφθασε πρὸς τοῦ μικροῦ μαγάρου, εἰς τὸ ὁποῖον κατώκει ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ὀνόμαζον τότε, εἰς τὰ σαλόνια τοῦ Μπαρράς ἢ τῆς κυρίας Ταγιάν: ἡ ὥραία Κρεσλίη.

Ὁ Λουδοβίκος, μετὰ τὸ γράμμα εἰς τὸ χέρι, ἐδίστασε μίαν στιγμὴν νὰ κτυπήσῃ τὴν ἐξώθυραν. Ἐβλεπεν ἀπὸ τὰ κάγκελα ἓνα μεγαλοπρεπῆ ἀμαξήλατον, ὁ ὁποῖος ἐπλυνεν εἰς τὴν αὐλὴν μίαν ἀμαξάν καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ εἰς τὴν

ἐργασίαν του. Ἐφαίνετο πόσον ἀγρίας!... Ἐπιτέλους τὸ ἀπεράσισε καὶ ἐτράβηξε τὸ σύρμα τοῦ κώδωνος.

Ὁ ἀμαξήλατος ἐσῆλθε εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς, καὶ διακόψας τὸ πλύσιμον, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν. Ἐκύτταξε τὸν μικρὸν καὶ μετὰ ἀπότομον ὕψος τὸν ἠρώτησε:

— Τί θέλεις ἐδῶ;

— Νὰ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ κ. Δεπρεῶ εἰς τὸν οἰκονόμον κ. Γκωτιῆ.

Ἀκούσας τὰς λέξεις αὐτάς, ὁ ἀμαξήλατος κατεδέχθη νὰ μειδιάσῃ...

— Περιμένα μίαν στιγμὴν, εἶπεν.

Ἐξηφανίσθη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον, κουμπῶνων ἐπάνω του μίαν κυανὴν ρεδιγκόταν, ἡ ὁποία, ἂν καὶ ἀρκετὰ τριμμένη, εἶχεν ἀκόμη κάποια μεγαλοπρέπειαν. Ἐπειτα ἤνοιξε τὸ θυροφύλλον καὶ μετ' ὕψος ἐπίσης μεγαλοπρεπέως, εἶπε: — Δόσε μου τὸ γράμμα σου ὁ οἰκονόμος κ. Γκωτιῆ εἶμαι ἐγώ!

Ὁ Λουδοβίκος ἔστεινε τὸν φακέλλον καὶ ἐπερίμενον ἄφωνος ἕως ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν τὸ σημαντικὸν ἐκεῖνο ὑποκειμενόν. Εἶτε ὅμως ἐπειδὴ τὸ γράψιμον τοῦ κ. Δεπρεῶ ἦτο πολὺ δυσαναγνώσιμον, εἶτε διότι ὁ κύριος οἰκονόμος δὲν ἤξευρε καλὰ — καλὰ νὰ διαβάσῃ, ἐστράφη μετ' ὀλίγον πρὸς τὸ παιδίον καὶ τὸ ἠρώτησε:

— Ξεῦρεῖς τί γυρεύει ὁ λαμπρὸς αὐτὸς Δεπρεῶ;

— Μάλιστα, κυρία οἰκονόμη, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος μετὰ στέλνει ἐδῶ, ἐπειδὴ χρειάζονται, φαίνεται, ὑπηρετῆ ἂν μπο-

ροῦσα λοιπὸν...

— Ἄ, ἔτσι; καὶ παρουσιάζεσαι σὺ γιὰ ὑπηρετῆς;

— Μάλιστα, κυρία, οἰκονόμη.

Ὁ ἀμαξήλατος ἐξήτασε τὸν Λουδοβίκον ὅπως θὰ ἐξήταξεν ἵππον πρὸς πώλησιν ἔπειτα, εὐχαριστήθεις ἀναμφίβολως ἀπὸ τὸ χαριτωμένον προσωπάκι του καὶ τὰς εὐγενεῖάς του ἐκφράσεις, τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐλα, μαζί μου, τῶ εἶπε: θὰ σε παρουσιάσω εἰς τὴν πολιτίδα Μπωαρναί. Φαίνεται καλὸ παιδί, καὶ ἀφοῦ μάλιστα σὲ συνιστᾷ ὁ κύριος Δεπρεῶ, μποροῦμε νὰ βασισθῶμε.

Περιχαρῆς ὁ Λουδοβίκος ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν του, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὸν ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς κάπως γυμνάς αἰθούσας τοῦ ἰσογείου, τὸν ἀνέβασεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ τὸν ἐσταμάτησεν ἀπέξω

ἀπὸ μίαν θύραν. Ἦτο ἡ θύρα τῶν ἰδιαιτέρων δωματίων τῆς Ἰωσηφίνας Μπωαρναί.

Ἐκτύπησεν.

— Ἐμπρός! ἀπεκρίθη μία γυναικεία φωνή, διαυγῆς καὶ μελωδική.

Ἐισῆλθον εἰς δωμάτιον ἐπιπλωμένον ἐν εἶδει καλλυπτηρίου, τοῦ ὁποῖου οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ἀπὸ μεγάλους καθορέπτας καὶ ὅπου ὀλίγον φῶς εἰσῆρχετο μόλις ἀπὸ τὰ κενὰ τῶν κλεισμένων παραθυροφύλλων. Ὁ-αν ὁ μικρὸς Λουδοβίκος συνήθισεν αὐτὸ τὸ ἡμίφως, διέκρινε μίαν λευκὴν ὄψασίαν.

Ἡ Ἰωσηφίνα διετήρει καὶ εἰς τὸ Παριεὶ τὰς ἐξῆς τῶν κρεολῶν, διότι εἶχεν ἀνατραφῆ εἰς τὴν Μαρτινίκαν. Ὅλα τῆς τὰ κινήματα εἶχαν μίαν νοχέλειαν, ἡ ὁποία τῇ προσέδιδεν ἰδιαιτέρον γόητρον, μίαν χάριν ἐξωτικὴν. Ἦτο ἐξηπλωμένη εἰς ἓνα κόκκινον μεταξωτὸν καναπέον καὶ ἐφοροῦσε λεπτότατον φουστάνι ἀπὸ λευ-

κῆν μουσελίαν τῶν Ἰνδιῶν, μετὰ πτυχῶν ἐπὶ τοῦ στήθους μπουστῶν, ὁ ὁποῖος συνκρατεῖτο εἰς τοὺς ὤμους μετὰ δύο κεφαλάς λεόντων ἀπὸ μαῦρον σμάλτον.

Τὰ θαυμάσια καστονά τῆς μάλλιᾳ ἐξέχυνοντο εἰς ἀτάκτους βαστρώχους ἀπὸ χρυσοῦν δίκτυον. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς, καθήμενῃ ἐπὶ προσκεφαλαίου, μία νέα, λευκοφόρος ἐπίσης, κατεγίνετο νὰ στυλιδῶνῃ τὰ γόνατα τῆς, διακόπτουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, διὰ νὰ διαβάσῃ ὀλίγας γραμμάς ἀπὸ μίαν ἐφημερίδα, ἡ ὁποία ἐσύρετο κάτω ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἐνα σκυλάκι, συσπειρωμένον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ καναπέ, ἐγαύγιζε μετὰ λύσσαν, καὶ κάπου-κάπου κατέβαινε διὰ νὰ ξεσχίσῃ τὴν ἐφημερίδα, τὰ κομμάτια τῆς ὁποίας ἐγέμιζαν τὸ πάτωμα.

Ἡ ἀνατολικὴ αὐτὴ εἰκὼν ἐξέπληξε πολὺ τὸν Λουδοβίκον, ὁ ὁποῖος ποτὲ του δὲν εἶχεν ἰδῆ τὴν πολυτέλειαν. Ἐστέκετο κατακόκκινος, συνεσταλμένος παρὰ

τὴν θύραν, μὴ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰς δύο ἐκείνας λευκοφόρους γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι, εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ δωματίου, τῷ ἐφαινότο ὡς θεοὶ τῆς Ἄλλ' ἡ Ἰωσηφίνα, πληροφορηθεῖσα ὑπὸ τοῦ οἰκονόμου τῆς τί ἐξήτῶσαν ὁ μικρὸς, τῷ ὠμίλησε μετὰ τὴν γλυκίσαν ἐκείνην φωνήν, ἥτις ἀπετέλει ἐν τῶν θεληγῆτρον τῆς:

— Πλησίασε, παιδί μου, μὴ φοβέσαι.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπροχώρησε.

— Σὺ εἶσαι λοιπὸν τοῦ θέλεις νὰ γίνῃς χορευτῆς, καὶ ἐν τῷ μεταξύ σὲ στέλλει ὁ Δεπρεῶ διὰ νὰ σὲ πάρω λακί;

— Μάλιστα, κυρία πολιτίς, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος μετὰ τρέμουσαν φωνήν.

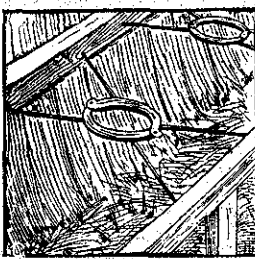
— Γκωτιῆ, ὑπέλαθεν ἡ κρεολή, στραφεῖσα πρὸς τὸν οἰκονόμον τῆς πρέπει νὰ δοκιμάσωμεν αὐτὸν τὸν μικρὸν ἔχει καλὸν ἐξωτερικὸν καὶ μὴ φαίνεται ὅτι θὰ φαντάζῃ ἐπάνω στ' ἀμάξι.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

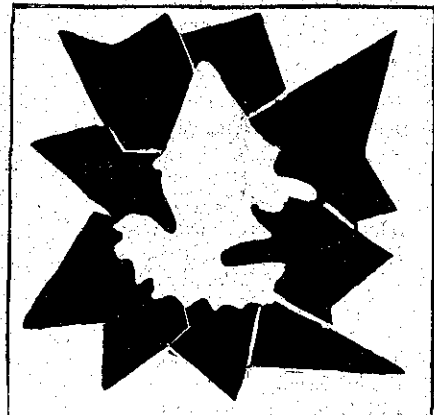
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Βαρβαρότης

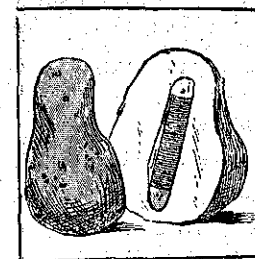
Ἰδοὺ τὰ σιδηρὰ «περιλαίμα», τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν ἐσχάτως ἐπὶ ἐνὸς σωματεμπορικῶ ἰστιφόρου, τὸ ὁποῖον μετέφερε λαθραίως μαύρους δούλους. Ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ κρατοῦν ἀκίνητους εἰς τὸ βάθος τοῦ κύτους τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἀπέθνησκον ἀπὸ τὸ μαρτύριον πρὶν φθάσουν εἰς τὸν λιμένα, ὅπου θὰ ἐπωλοῦντο. Οἱ σωματέμποροι κατεδιώχθησαν ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὰ «εργάνα» τῶν κατεσχέθησαν.

Ἡ κωμικὴ μορφή

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τεμάχια τοῦ προηγουμένου Παγιγίου, διὰ νὰποτελεσθῇ ἡ κωμικὴ μορφή.

Ἀπρόοπτον εὑρημα

Χωρὶς ὁ εἶς τῶν περιχώρων τοῦ Νιούαρκ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, κόπτων μίαν πατάταν, εὗρε μεγάλην ἀντίστασιν. Κατορθώσας ἐπιτέλους νὰ χωρίσῃ εἰς δύο τὴν πατάταν, εἶδεν ὅτι τὸ πρῶγμα τοῦ τὸν ἐμπόδιζεν ἡτὸ... ἓνας σουγιάς! Πῶς ὁ σουγιάς αὐτὸς μέσα εἰς τὴν πατάταν; Φαίνεται ὅτι εἶχε πέσῃ εἰς τὸ χῶμα καὶ ὅτι ἡ πατάτα εἶχε βλαστήσῃ καὶ ἀναπτυχθῇ ὀλόγυρά του.

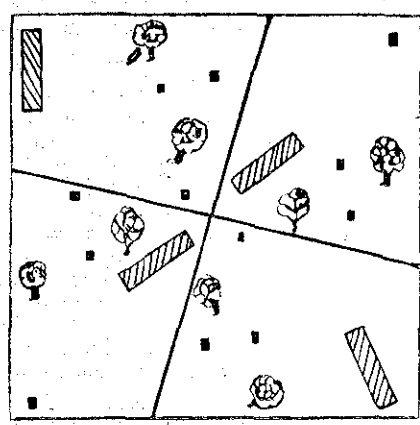
Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ Μαγικῆς εἰκῆς

Φωνάζει τὸν ὑπηρετῆν του, ἀλλὰ δὲν φαίνεται πουθενά. Ποῦ νὰ εἶνε;

Ἀγλῶσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ πασοῦ τὸ ὁποῖον θάποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας εἰς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθεῖσάμενον δι' ἑν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ ὁ συνδρομητῆς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 1ου φυλλαδίου καὶ τοῦ Παγιγίου τοῦ 2ου.

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη τὸ κτήμα. β') Κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει, τέκνονι δὲ τέκτων.

